

КЕЙТИ РОБЪРТ

ЕЛЕКТРИКОВ
ИДОЛ

Книга втора
от поредицата МРАЧЕН ОЛИМП

Превод от английски език
Цветелина Лакова

У

ЕГМОНТ

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Electric Idol*
Copyright © 2021 by Katee Robert
All rights reserved.

Превод Цветелина Лакова
© Егмонт България, 2022
Редактор Десислава Иванова
Коректор Милена Александрова
Дизайн на корицата Мира Минкова
Препечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2855-9

На Джени

ПСИХЕЯ

Поредната вечер и поредното парти, на което отчаяно не искам да присъствам.

Опитвам се да не стискам чашата със сладка напитка, докато обикалям залата. Ако се движа, майка ми няма да спре погледа си върху мен. Човек би казал, че събитията от последните няколко месеца би трябвало да укротят амбициите ѝ, но Деметра е по-нахъсана от всякога. Тя омъжи успешно една от дъщерите си – да, приписва си заслугите за брака на Персефона с Хадес – а сега е съсредоточила вниманието си върху мен.

По-скоро бих си отрязала крака, отколкото да се омъжа за някого от присъстващите. Всеки от тях е тясно свързан с Тринадесетте, които управляват Олимп: Зевс, Посейдон, Деметра, Атина, Арес, Хефест, Дионис, Хермес, Артемида, Аполон и Афродита. Единствените, които липсват, са Хадес и Хера – Хадес, защото титлата му е наследствена и дори Зевс не може да го задължи да присъства на тези мероприятия, и Хера, защото настоящият Зевс не е женен и титлата на Хера не е заета.

Това скоро ще се промени.

Въпреки че е доста голяма, залата ме кара да изпитвам клаустрофобия. Дори огромните прозорци, от които се вижда цял Олимп, не могат да неутрализират топлината на толкова много тела. Изкушавам се да изляза навън и да помръзна малко, само и само да глътна чист въздух, но може да се озова в капан, ако някой реши да ме заговори. Сред тълпата поне мога да продължа да се движа.

Официално не е обявено, че тази вечер ще се прави сгле-

да, но това не личи от начина, по който Афродита непрекъснато води хора при новия Зевс, разположен в трона на баща си. Големият, пищен златен трон може да е подходдал на бащата, но ни най-малко не отива на сина. Не че мнението ми е мериодавно, но според мен новият Зевс не притежава властната харизма на предшественика си. Ако не внимава, пираните от Олимп ще го изядат жив.

– Зевс – чурулика Афродита. Тя пристъпва често към трона, така че успявам добре да огледам яркочервената рокля, която обгръща стройната ѝ фигура и контрастира със светлата ѝ кожа и русата ѝ коса. Този път тя води млад, тъмнокош бял мъж. Не го разпознавам, което значи, че е приятел или далечен братовчед на Афродита, или има съмнителната чест да бъде неин любимец. Тя се усмихва лъчезарно на Зевс, докато минава през тълпата. – Просто *трябва* да се запознаеш с Ганимед.

– Психея.

Сепвам се, когато майка ми се появява зад мен. Нужно ми е голямо самообладание, за да се усмихна леко.

– Здравей, майко.

– Избягваш ме.

– Не, разбира се.

Определено я избягвам.

– Отидох да си взема нещо за пиене.

Вдигам чашата си за доказателство.

Майка ми присвива очи. За разлика от Афродита, която се е вкопчила в последните искри на младостта, майка ми си позволява да старее с достойнство. Външният ѝ вид отразява същността ѝ на петдесетгодишна бяла жена с тъмна коса и безупречен стил. Тя се кичи с власт така, както други се кичат с бижута. Когато виждат Деметра, хората веднага се успокояват, защото тя изглежда като човек, който се грижи за всичко.

Това беше и основната причина да получи титлата си.

Когато дойде моментът да изгрядя собствения си образ за пред обществото, аз се вдъхнових от нея, макар че избрах различна роля. Личният опит рано ме научи, че е по-добре да се сливаш с тълпата, отколкото да се открояваш и да се превръщаш в мишена.

– Психея. – Майка ми ме хваща под ръка и ме повежда към трона на Зевс. – Ще те представя на Зевс.

– Вече съм го срещала.

Дори няколко пъти. Запознахме се преди десет години, когато майка ми стана Деметра, и оттогава ходим на едни и същи партита. Допреди няколко месеца той все още беше Персей, наследник на титлата Зевс. Доколкото мога да преценя, той в никакъв случай не е хищник като покойния си баща, но това не значи, че изобщо не е хищник. Израснал е в лъскавия змиярник на Горния град. Няма как да оцелее толкова дълго, ако не е чудовище поне в известна степен.

Майка ми стиска ръката ми и понижава глас.

– Е, тази вечер отново ще се срещнеш с него. Както трябва. Зевс едва поглежда Ганимед.

– Той май няма желание да се среща с когото и да било.

– Защото не е срещнал *теб*.

Изсумтявам. Не мога да се съдържа. Знам си капацитета. Хубава съм, но не съм зашеметяваща красавица като сестрите си. Истинската ми сила е умът, но дълбоко се съмнявам, че Зевс би оценил *това*.

Да не говорим, че нямам желание да бъда Хера.

Но нима има значение какво искам аз? Майка ми има куп планове, а аз съм най-подходящата кандидатка от неомъжените ѝ дъщери. Колкото и да се притеснявам, предполагам, че има и по-лоши неща от това да бъдеш една от Тринадесетте. Ако стана Хера, ще трябва да се страхувам само от Зевс. А *този* Зевс поне няма навика да убива половинките си.

Насилвам се да се усмихна, докато майка ми ме води през тълпата към пищния трон и мъжа, седнал на него. Намираме се само на няколко крачки от Афродита и Ганимед, когато Зевс ни забелязва. Не се усмихва, но в сините му очи се чете интерес и той махва с ръка към Афродита.

– Достатъчно.

Това е грешка.

Афродита се обръща към нас. Стрелва ме с очи, след което веднага извърща поглед към майка ми. Тя е нейна съперница, макар че тази дума е твърде слаба, за да изрази омразата, коя-

то двете жени хранят една към друга.

– Деметра, скъпа, знам, че не смяташ *тази* си дъщеря за потенциална съпруга на Зевс. – Афродита демонстративно ме измерва с поглед. – Не се обиждай, Психея, но не си подходяща за Хера. Просто... не ставаш. Сигурна съм, че разбираш. – Захаросаната ѝ усмивка ни най-малко не смекчава отровата на думите ѝ. – Ако искаш, с радост ще ти изпратя диетата, която препоръчвам на всички момичета, когато им търся партньори.

Леле, дори не се опитва да е деликатна. Прекрасно.

Нямам възможност да отговоря, защото майка ми стиска ръката ми още по-силно и дарява другата жена с бляскава усмивка.

– Афродита, *скъпа*, достатъчно отдавна си в тези среди и би трябвало да разбираш от намек. Зевс те отпрати. – Тя се навежда напред и понижава глас. – Знам, че не е приятно да те отхвърлят, но е важно да държиш главата си изправена. Може да намериш нова половинка на Арес. Той е по-достъпен.

Като се има предвид, че Арес е над осемдесетгодишен и е с единия крак в отвъдното, не е чудно, че очите на Афродита мятат мълнии към майка ми.

– Всъщност...

– За какво си говорите?

Въпросът е отправен от висока тъмнокоса бяла жена, която застава между Афродита и Деметра с увереност, присъща само на членовете на семейство Касиос. Ерида Касиос, дъщеря на предишния Зевс и сестра на настоящия. Леко се олюлява, сякаш е прекалила с питиетата, но острият ум, който прозира в тъмните ѝ очи, не е замъглен от алкохола. Значи се пресструва.

Афродита и майка ми се стягат и в миг решават, че е в техен интерес да бъдат любезни. Афродита се усмихва.

– Ерида, изглеждаш великолепно, както винаги.

Казва истината. Както обикновено Ерида е облечена в черно – дълга рокля с дълбоко V-образно деколте, стигащо почти до пъпа, и цепка от едната страна, която разкрива крака ѝ на всяка стъпка. Тъмната ѝ коса пада на вълни, които изглеждат напълно естествено, а това просто показва колко много време

е отделила за прическата си.

Ерида се усмихва широко. Тъмночервените ѝ устни се извиват по начин, който кара косъмчетата на тила ми да настръхнат.

– Афродита. Радвам се да те видя, както винаги.

Тя се обръща към мен и накланя чашата си, така че зелената течност, която мирише на лакриц, опръсква червената рокля на Афродита и зелената дреха на майка ми. Двете жени надават тихи писъци и отскачат назад.

– Опа.

Ерида притиска ръка до гърдите си. Изражението ѝ е напълно искрено.

– Богове, много съжалявам. Май прекалих с пиенето.

Тя се олюлява леко. Майка ми се спуска, за да я хване за лакътя, и едва не се сблъсква с Афродита, която се опитва да стори същото.

Никой не иска сестрата на Зевс да припадне в разгара на партито и да направи сцена, която би злепоставила брат ѝ и би сложила край на нощното празненство.

Толкова са заети да я подкрепят, че никоя от тях не забелязва как Ерида ме поглежда и... ми намига. Докато я гледам изненадано, тя повдига брадичка – недвусмислен знак да се измъкна, докато мога.

Какво трябва да означава *това*?

Не си губя времето да питам. Не и когато Афродита вече насочва бодливите стрели на думите си към майка ми, а Деметра е готова да прекрачи границата. Когато се стигне до подобна ситуация, двете са в състояние да се нападат взаимно с часове.

Поглеждам към Зевс, но той се е обърнал на другата страна и разговаря тихо с Атина. Е, добре. Ако майка ми е решила да ме представи на Зевс по подобаващ начин, явно няма да е тази вечер.

А може би просто си търся причина да избягам.

Ни най-малко не се тревожа за майка си. Тя може да се справи с Афродита. Прави го от години.

– Извинете – промърморвам аз. – Трябва да отида до тоа-

летната.

Никои не ми обръща внимание, което, честно казано, е идеално.

Пропрявам си път през множеството от смокинги и скъпи рокли във всички цветове на дъгата. Диаманти и безценни бижута блестят под светлините в залата. Мога да се закълна, че усещам как очите от портретите по стените следят движенията ми. Допреди един месец те бяха само единадесет – плюс една празна рамка за следващата Хера – и всеки изобразяваше по един от Тринадесетте. Сякаш някой се нуждае от напомняне кой управлява този град.

Тази вечер най-сетне и тринадесетте са на мястото си.

Хадес е добавен към групата, а мрачният му портрет е пълна противоположност на светлите тонове на останалите единадесет. Той гледа намръщено към залата, както се мръщи и на хората тук, когато реши да дойде лично. Искан ми се тази вечер да беше тук, дори само защото тогава и Персефона щеше да дойде с него. Понасях тези партита много по-лесно, когато тя беше до мен. Сега, когато сестра ми управлява Долния град заедно с Хадес, пребиваването в „Додона Тауър“ е ужасно досадно.

Ще бъде много по-лошо, ако стана Хера.

Пропъждам тази мисъл. Няма защо да се тревожа, докато не разбере какви са плановете на майка ми и доколко Зевс е склонен да се съобрази с тях. В ъгъла забелязвам Хермес, Дионис и Елена Касиос, застанали около висока маса. Изглеждат така, сякаш планират надпиване. Те поне се забавляват. Нямам какво да губят тук, движат се сред игрите на надмощие и умело завоалираните заплахи като акули във вода.

Аз мога да се преструвам, при това доста добре, но никога няма да го правя инстинктивно като тях.

Без да забавям ход, отварям вратата и тръгвам по тихия коридор. Работният ден е приключил, а ние се намираме на последния етаж на сградата, така че коридорът е пуст. Това е добре. Минавам бързо покрай вратите, разположени на равно разстояние една от друга и обградени със завеси, които стигат от тавана до пода. Ужасяват ме, особено вечер. Не мога да

се отърва от усещането, че зад тях се крие някой, който само чака да мина покрай него. Стремя се да гледам право напред, макар че тихият шум зад мен ме подтиква да бягам. Аз обаче знам, че той е от собствените ми стъпки, които отекват и създават впечатлението, че някой ме преследва.

Не мога да избягам от себе си.

Не мога да избягам от *някоя* от опасностите, които ме очакват в голямата бална зала.

В тоалетната вкопчвам ръце в мивката и дишам дълбоко. Ще ми се отрази добре, ако наплискам лицето си със студена вода. След това обаче няма да мога да оправя грима си, а ако дори само един косъм от прическата ми не е на мястото си, когато се върна в залата, това ще привлече вниманието на хищниците. Ако стана Хера, гласовете им ще станат още по-силни и няма да мога да избягам от тях. И сега не съм достатъчно добра за тях, или по-точно казано, всичко у мен е *прекалено*. Прекалено тиха, прекалено дебела, прекалено семпла.

– Престани.

Произнасянето на тези думи на глас ме приземява поне малко.

Тези обиди не са мои убеждения. Положила съм много усилия в това да не бъдат. Но когато съм тук и в лицето ми се навира онова, което в Олимп се смята за съвършенство, отровният глас от юношеските ми години показва грозната си глава.

Пет бавни вдишвания. И още по-бавни издишвания.

На петото издишване се чувствам малко по-близо до собственото си аз. Повдигам глава, но избягвам да поглеждам отразението си. Огледалата тук не казват истината, макар че лъжките са само в главата ми. Най-добре е напълно да ги избягвам. След едно последно вдишване и издишване напускам носителната безопасност на тоалетната и се връщам в коридора.

Надявам се майка ми и Афродита или да са приключили свадата си, или да са я пренесли в някой ъгъл на балната зала, така че да мога да се върна на партито, без да бъде въввлечена в драмата. Няма как да се крия в коридора до края на празненството. Не бива да показвам на Афродита, че думите ѝ са

ме засегнали.

Изведнъж осъзнавам, че не съм сама.

Някакъв мъж върви към мен, олюлявайки се. Идва откъм асансьорите. За миг ми минава през ум да не му обръщам внимание и да се върна на партито, но това би означавало той да върви след мен. Да не говорим, че в коридора сме само двамата и няма как да се направя на разсеяна. Той не изглежда особено добре, дори на слабото осветление. Може би е пиан; решил е да пийне преди купона, но се е увлякъл.

Въздишам наум, след което влизам в образа, изграден за пред хората, усмихвам се и му махвам.

– Май сме закъснели?

– Нещо такова.

По дяволите. Познавам този глас. Полагам големи усилия да избягвам притежателя му.

Ерос. Синът на Афродита. *Човекът, който изпълнява мръсните ѝ поръчки.*

Той предпазливо пристъпва към мен. Излиза от сенките и се приближава. Красив е, като майка си. Висок и русокос, с къдрици, които биха изглеждали мило около всяко друго лице. Неговите черти обаче са твърде мъжествени, за да бъдат мили. Ерос е висок и силен и дори скъпият му костюм не може да скрие широките рамене и мускулестите му ръце. Този човек е роден за насилник, а лицето му би засрамило всяка скулптура. Идеално.

Забелязвам петно върху бялата му риза и присвивам очи.

– Това кръв ли е?

Ерос свежда поглед и тихо изругава.

– Мислех, че съм я почистил.

Няма нужда да обмислям *това* изречение. Трябва да се махна оттук, и то бързо. Освен ако...

– Ти куцаш.

Наистина се олюлява, но не защото е пиан. По говора му личи, че е трезвен.

– Не куцам – отвърща той непринудено. Лъже с лекота. Определено куца, а петното определено е от кръв. Знам какво означава това; идва тук, след като е извършил престъпление

по заръка на Афродита. Последното, което искам, е да се забърквам с тези двамата.

И все пак се колебаю.

– Това твоята кръв ли е?

Ерос спира до мен, сините му очи са напълно безизразни.

– Това е кръвта на последното хубаво момиче, което задаваше твърде много въпроси.

ЗА АВТОРКАТА

Кейти Робърт е автор на романтични трилъри. Според сп. „Ентъртейнмънт Уийкли“, стилът ѝ е „неописуемо секси“. Книгите ѝ са продадени в над един милион екземпляра. Кейти Робърт живее на северозападното тихоокеанско крайбрежие със съпруга и децата си, с котка, която се мисли за куче, и с два немски дога, които се смятат за салонни кученца.

За повече информация може да посетите kateerobert.com и Twitter [@katee_robort](https://twitter.com/katee_robort).